

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 64.

Sette Sessions anden Samling.

27de Møde.

Torsdagen den 8de Februar.

(Forts.)

Indenrigsministeren: Jeg skal holde mig til, at den ærede Rigsdagsmænds Forslag er en Forandring af Lovgivningens tidligere Grundsætninger, ifølge hvilke Amtstidenderne ikke ere de Tidender, hvor flige Bekjendtgørelser skulle optages, men derimod „Stiftsaviserne“. Det forekommer mig heller ikke, at Ophævelsen af Avertissementsretten for Adressecontoirets Efterretninger kan blive nogen Grund til at indbringe nye Lovforskrifter om Bekjendtgørelsesmaaden for offentlige Avertissementer, som ikke stemmer med den tidligere Lovgivnings Grundsætninger. Er det i sig selv usseligt, at der indføres Tvang til at indrykke i Amtstidenderne, bør dette gjælde for alle Amtstidender. I Thyen s. Ex., hvor der er 2 Amter, ville flige Bekjendtgørelser i saa Fald være at indrykke baade i Svendborg Avis og i den i Odense udkommende Stiftsavis; men det ligger udenfor denne Lovs Blemme at indføre en Bestemmelse om Bekjendtgørelse i Tidender, som ikke tidligere have havt en saadan Ret, og det synes heller ikke at være nødvendigt, naar som den ærede Taler fremhævede, de paagjældende Sagførere og Dvrigheds personer varetage, hvad de bør gjøre, og indrykke Bekjendtgørelsen i Amtstidenderne eller i Byens Avis, forsaavidt den er en anden end Amtets Avis. Hvad den fremhævede Erstatning for begaaede Feil angaaer, har den ærede Taler med Føje bemærket, at disse Feil undertiden kunne være de Vedkommende til stor Skade, men i saa Tilfælde forekommer det mig endnu mindre tilraadeligt at lade saadanne Skadeserstatningsstrav afgjøre af Ad-

ministrasjonen; dette stemmer i det Hele ikke med Lovgivningens Regler om Afgjørelsen af flige Spørgsmaal. Man kunde vel foreslaae, at Administrasjonen skulde gribe ind, naar dette indskrænkede sig til at bestemme, at der ikke maatte tages Betaling for Indrykkelser, der fulgte af Feil, begaaede fra Redactionens Side og desl. Men, hvor der er Spørgsmaal om en større Formuesbeskadigelse, der synes det mig aldeles ugjærligt at lade Administrasjonen afgive Kjendelse. Vil man fremdeles trække et Skjelnemærke imellem, hvilke Skadeserstatningsstrav der skulde afgjøres ved Administrasjonen's Kjendelse, og hvilke af Domstolene, saa maa jeg ogsaa ansee det for utilraadeligt, selv om ikke de med den Berlingste Tidendes Giere førte Forhandlinger vare til Hinder for Optagelsen af en saadan Bestemmelse. Iøvrigt har Indenrigsministeriet jo en betydelig Myndighed over Stiftsaviserne, ifølge de vedkommende Privilegier, hvilke jeg heller ikke troer ere reelle. Jeg seer saaledes ikke rettere, end at de omhandlede Ulemper kunne afhjælpes ved Opfordring til de Paagjældende om større Opmærksomhed, og saadanne Opfordringer ville udgaae fra Indenrigsministeriet, naar Vedkommende henvender sig med Klager desangaaende til Samme, ikke at tale om, at Tarten for Avertissementerne er undergivet Indenrigsministeriets Myndighed. Jeg troer, at dette Forhold igjennem mange Aars Praxis har ordnet sig paa en hensigtsmæssig Maade, og at det er vanskeligt at give en Lovbestemmelse om enkelte Dele af Forholdet, uden at man derved let kan komme til at skade det Hele.

Da Ingen flere begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Overgang til 2den Be-